

I.A.

Méltóságos Professzor Ur!

Amidőn Méltóságodat, mint a Nobel-díj nyertesét úgy a magam, mint evangélikus egyházam nevében mély tisztelettel és szeretettel üdvözlöm, első gondolatom, mint az Isten szolgájának, nem lehet más, mint az, hogy hálát adok Neki, amiért Méltóságodat olyan tálentummal áldotta meg, melyet az emberi nyomoruság enyhítésére fordíthat.

Isten után azonban Méltóságodnak mondok hálát azért, hogy ezt a tálentumot kitartó és fáradhatatlan munkásságával úgy fejlesztette, hogy méltóvá lett az egész világ hálájára.

Szívből kívánom, hogy tartsa meg Isten Méltóságodat az emberiség és magyar hazánk dicsőségére, boldogságára még számos éven át, vezesse Szentlelkével további munkásságát és áldja meg azt mind a két kezével.

S engedje meg, ha én, aki fiamon keresztül ismertem csak a Professzor Ur édesanyját, mint olyan ember, aki halottak napján szintén csak édesanyjának sirjára tehet virágot már, mély fájdalommal fejezzem ki azért, hogy ezt az örömnapot Méltóságod édesanyja nem érhetette meg. De az édesanyai szív még haló poraiban is megérzi fiának örömeit és boldogságát és hiszem, hogy az égben az ő imádsága is benne volt azokban a meghallgatott imádságokban, amely Méltóságodra ezt a mai napot s annak dicsőségét felerítette.

Mély tisztelettel vagyok Méltóságodnak

Szegeden, 1937. október 29-én

kész hive:

E. Madalad

ev. lelkész
tb. főesperes.